

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/15/2012
Identifikačné číslo spisu:	7011200691
Dátum vydania rozhodnutia:	12.06.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7011200691.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobkyne: F., nar. X.XX.XXXX, bytom X., zastúpená JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom, so sídlom ul. Cyrila a Metoda 4, Rožňava, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-75/2011 zo dňa 2.6.2011, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/80/2011-34 zo dňa 16. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/80/2011-34 zo dňa 16. februára 2012 **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia ako nedôvodnú zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-75/2011 zo dňa 2.6.2011, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Rožňave č.: ORPZ-RV-ODI2-SK-412/2010 zo dňa 21.3.2011 ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k zákona č. 372/1990 Zb. a bola jej uložená pokuta 50 Eur.

Krajský súd vo svojom odôvodnení skonštatoval, že žalobné dôvody neboli spôsobilé privodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia pre vytýkanú nezákonnosť. Uviedol, že z obsahu žaloby bolo možné vyvodiť dve zásadné žalobné námietky: 1/námietky procesného charakteru, keď prvostupňový správny orgán vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne a neumožnil jej ani jej právnomu zástupcovi sa oboznámiť s obsahom spisu a podkladmi rozhodnutia a 2/ námietky týkajúce sa nedostatočne zisteného stavu veci, nesprávneho právneho posúdenia a nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu.

K námietkam procesnoprávného charakteru, (ktorou žalobkyňa vyčítala správnu orgánu prvého stupňa uskutočnenie ústneho pojednávania o priestupku dňa 21.3.2011 napriek požiadavke jej právneho zástupcu, ktorý ospravedlnil zo zdravotných dôvodov jej neúčast'), krajský súd uviedol, že s uvedenou námietkou sa žalovaný dôsledne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Podľa krajského súdu skutkové a právne dôvody preskúmaného rozhodnutia po obsahovej a právnej stránke korešpondujú s obsahom administratívneho spisu správnych orgánov oboch stupňov.

Krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že po podaní odporu z 3.1.2011 proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok zo dňa 14.12.2010 prvostupňový správny orgán určil vo veci termín ústneho pojednávania o priestupku na deň 28.1.2011 o 9.00 hod. Predvolanie na ústne pojednávanie žalobkyňa prevzala 12.1.2011, pričom písomným podaním zo dňa 26.1.2011 doručeným OR PZ v Rožňave dňa 28.1.2011 oznámila, že zo zdravotných dôvodov sa pojednávania nemôže zúčastniť a požiadala, aby ďalšia korešpondencia týkajúca sa priestupkovej veci bola zasielaná jej právnenému zástupcovi. V prílohe predložila lekársku správu zo dňa 20.1.2011 vystavenú všeobecným lekárom pre dospelých MUDr. X..

Prvostupňový správny orgán na základe uvedených skutočností určil ďalší termín ústneho pojednávania o priestupku na deň 25.2.2011 o 9.00 hod. a zároveň požiadal ošetrojúceho lekára žalobkyne MUDr. X. výzvou zo dňa 25.2.2011 o oznámenie rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa charakteru onemocnenia žalobkyne. Písomným podaním zo dňa 3.3.2011 dožiadaný lekár prvostupňovému správnu orgánu oznámil, že žalobkyňa je pacientkou jeho ambulancie, jej rozpoznávacie a vnemové schopnosti nie sú slabé, je schopná vnímať zmysel konania o priestupku a zodpovednosť za spáchanie protiprávneho konania, pričom aktuálny zdravotný stav jej umožňuje zúčastniť sa konania o priestupku.

Z neúčasti na ústnom pojednávaní určenom na deň 25.2.2011 sa žalobkyňa ospravedlnila z dôvodu absencie plnomocenstva.

Prvostupňový správny orgán určil ďalší termín ústneho pojednávania na deň 21.3.2011. Dňa 7.3.2011 žalobkyňa správnu orgánu písomne oznámila, že poverila zastupovaním v jej priestupkovej veci JUDr. T. a zároveň uviedla: „v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. som zo zdravotných dôvodov splnomocnila svojho advokáta zastupovaním mojej osoby, a preto nebude môcť v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. dostaviť dňa 21.3.2011 v čase o 8.00 na OR PZ v Rožňave do kancelárie č. 217.“

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že prvostupňový správny orgán dňa 21.3.2011 uskutočnil ústne pojednávanie za prítomnosti právneho zástupcu žalobkyne.

Pri citácii ustanovení § 3 ods. 1, 2 a 4, ako aj § 34 ods. 4 a 5 Správneho poriadku, § 73 ods. 2 a 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a s odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (48/1996, 46/2009 ZSP) krajský súd dospel k záveru, že správne orgány v predmetnej veci postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku ako aj judikatúrou NS SR.

Podľa krajského súdu v priebehu administratívneho konania predchádzajúceho ústnemu pojednávaniu konanému 21.3.2011 mala žalobkyňa dostatok možností vyjadriť sa k predmetu priestupkového konania a na ústnom pojednávaní 21.3.2011 bola riadne právne zastúpená.

Krajský súd poukázal na to, policajné orgány oboch stupňov správne konštatovali nezáujem žalobkyne objasniť skutočnosti dôležité pre posúdenie veci. V tejto súvislosti odkázal na obsah záznamu o podaní vysvetlenia žalobkyňou z 12.1.2011 (č. l. 21 administratívneho spisu prvostupňového správneho orgánu).

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci a nesprávnych právnych záverov správnych orgánov o spáchaní priestupku, krajský súd sa plne stotožnil s obsahom odôvodnenia rozhodnutia správnych orgánov a zhodne s ich závermi konštatoval, že obsah písomných podaní žalobkyne z 11.0.2010 a 26.10.2010, v ktorých reagovala na výzvy Mestskej polície v Rožňave o oznámenie údajov o osobe,

ktorej zveril dňa 13.9.2010 v poobedňajších hodinách vedenie jej patriaceho motorového vozidla zn. Mercedes Benz je v rozpore s objektívnymi zisteniami Mestskej polície v Rožňave vyplývajúcimi zo služobného záznamu z 1.10.2010, oznámenia o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti z 13.9.2010, ako aj videozáznamu na CD nosiči, ktorý je súčasťou administratívneho spisu prvostupňového správneho orgánu.

Nesplnenie právnej povinnosti vyplývajúcej z § 6 ods. 5 zákona o cestnej premávke malo u žalobkyne za následok vyvodenie zodpovednosti za spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. k/ zákona o priestupkoch.

Podľa krajského súdu skutkové zistenia a právne závery správnych orgánov oboch stupňov plne zodpovedajú základným procesno-právnym zásadám vyplývajúcim z citovaných ustanovení Správneho poriadku a v súdnom prieskumnom konaní nebolo zistené opomenutie vykonania niektorého z dôkazných prostriedkov ani nesprávne hodnotenie dôkazov. Krajský súd napokon konštatoval, že žalobkyňa v priebehu administratívneho konania nepredložila Mestskej polícii v Rožňave ani správneho orgánu prvého stupňa žiadne dôkazy preukazujúce pravdivosť jej tvrdení v písomných podaniach predložených na základe výziev Mestskej polície v Rožňave.

Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu veci krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu žalobkyne zamietol.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov žalobkyne

Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie, v ktorom namietala proti dôvodom rozsudku. Zotrvávala na svojich dôvodoch uvedených v žalobe a vyjadrila presvedčenie, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím je nezákonné a vydané na základe postupu správneho orgánu, ktorým bola žalobkyňa ukrátená na svojich právach.

Uviedla, že nesprávnosť postupu vidí v tom, že po podaní odporu proti rozkazu o uložení sankcie správny orgán určil termín ústneho pojednávania o priestupku na deň 28.1.2011, žalobkyňa sa ospravedlnila podaním zo dňa 26.1.2011 zo zdravotných dôvodov. Správny orgán určil po doručení plnomocenstva na zastupovanie nový termín pojednávania na deň 21.3.2011. Na tomto pojednávaní jej právny zástupca ospravedlnil jej neprítomnosť zo zdravotných dôvodov a trval na jej osobnom vypočutí a žiadal ústne pojednávanie preložiť a ústne pojednávanie bez jej prítomnosti nevykonať. Správny orgán neprihliadol na tieto námietky a návrh právneho zástupcu a vo veci bez oboznámenia spisového materiálu a dôkazov vo veci rozhodol.

Podľa žalobkyne odôvodnenie žalovaného, ktorý na str. 4 svojho rozhodnutia zdôvodňuje správnosť postupu prvostupňového správneho orgánu (....žalobkyňa vedela akého priestupku sa dopustila, pričom poukazuje na záznam o podaní vysvetlenia žalobkyňou zo dňa 12.1.2011, kde mala uviesť, že k priestupku sa vyjadrovať nebude, pretože prišla prepísať auto.....) neobstojí.

S odkazom na ustanovenia § 73 ods.2 a § 74 ods.1 zákona č. 372/1990 Zb. ktoré žalobkyňa citovala, vyjadrila presvedčenie, že sa správny orgán týmito ustanoveniami zákona neriadil.

Krajskému súdu vyčítala, že nezaujal stanovisko k tomu, že jej právny zástupca na ústnom pojednávaní dňa 21.3.2011 ospravedlnil jej neúčast' zo zdravotných dôvodov a v rámci dokazovania navrhol jej osobný výsluch a požiadal o preloženie ústneho pojednania priestupku na iný termín. Zopakovala, že správny orgán bez toho, aby oboznámil spisový materiál, vo veci rozhodol.

Žalobkyňa namietala, že nebola rovnako ako jej právny zástupca oboznámení a nemali možnosť sa

vyjadriť k dôkazom v spisovom materiáli, napr. k videozáznamu obsiahnutému na CD nosiči. Takýmto postupom jej bola odňatá možnosť vo veci konať.

Podľa žalobkyne krajský súd pochybil, keď sa neriadil tým, že správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 Správneho poriadku). Zistenie úplného a presného stavu veci je podľa žalobkyne základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu. Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť. Napadnuté rozhodnutie správneho orgánu tieto náležitosti podľa žalobkyne nespĺňa. Krajský súd i napriek tomu vyvodil záver, že ani v tomto nedošlo k žiadnemu pochybeniu.

Žalobkyňa napokon namietala, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, ako a akým konaním žalobkyňa dňa 27.10.2010 v presne nezistenom čase, v súvislosti s konaním o priestupku, napriek výzve zo strany orgánu objasňujúceho priestupok, neoznámila osobné údaje osoby, ktorej dňa 13.9.2010 zverila vedenie motorového vozidla Mercedes Benz C. v rozsahu meno, priezvisko a adresa pobytu. V tejto časti považuje žalobkyňa rozhodnutie za nepreskúmateľné a neodôvodnené. Podaním zo dňa 11.10.2010 oznámila mestskej polícii v Rožňave, všetky jej známe skutočnosti o motorovom vozidle, najmä čo sa týka nepoužívania vozidla v období od 29.8.2010 do 13.9.2010 aj o tom, že nemá vedomosť kto vozidlo dňa 13.9.2010 o 14.47 hod viedol, pretože ona ho nikomu nezverila.

Žalobkyňa zastáva preto naďalej názor, že priestupku jej kladeného za vinu sa nedopustila.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobkyne

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Na stanovisku vyjadrenom v rozhodnutí o odvolaní ako aj na vyjadrení k žalobe zotrval, s tým, že zastáva názor, že žalobkyňa sa dopustila priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako je uvedené v rozhodnutí o priestupku zo dňa 21.3.2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. júna 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-75/2011 zo dňa 2.6.2011, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Rožňave č.: ORPZ-RV-ODI2-SK-412/2010 zo dňa 21.3.2011 ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola jej uložená pokuta 50 Eur.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne

posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 11.11.2010 Mestská polícia v Rožňave postúpila Okresnému dopravnému inšpektorátu, OR PZ v Rožňave oznámenie vo veci priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa dopustil vodič motorového vozidla e. č. J. na ulici Košickej v Rožňave dňa 13.9.2010 o 14.47 hod., keď nerešpektoval dopravnú značku C2 Prikázaný smer jazdy vpravo a následne držiteľka vozidla odmietla uviesť údaje o osobe, ktorej zverila vedenie vozidla v čase spáchania priestupku.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Dňa 14.12.2010 OR PZ v Rožňave Okresný dopravný inšpektorát rozhodnutím č. ORPZ-RV-ODI2-SK-412/2010 vydal rozkaz o uložení sankcie za priestupok podľa § 52 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 87 ods. 1 zákona, a to za spáchanie priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, zo spáchania ktorého bola podozrivá žalobkyňa na základe spisového materiálu na tom základe, že dňa 27.10.2010 v presne nezistenom čase, v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, napriek výzve zo strany orgánu objasňujúceho priestupok, neoznámila orgánu oprávnenému objasňovať alebo prejednať priestupok osobné údaje osoby, ktorej dňa 13.9.2010 zverila vedenie osobného motorového vozidla Mercedes Benz C. e. č. J. v rozsahu meno, priezvisko a adresa pobytu.

Proti uvedenému rozkazu o uložení sankcie podala žalobkyňa odpor, v ktorom uviedla, že predmetným rozkazom bola dotknutá na svojich právach a právom chránených záujmoch, pretože správny orgán nemal pre uvedené rozhodnutie o výsledku objasňovania priestupku žiaden spisový a dôkazový materiál na základe ktorého by mu bolo zo zákona umožniť vyrúbiť uloženú sankciu.

Po podaní odporu prvostupňový správny orgán nariadil vo veci prejednávania priestupku ústne pojednávanie, a to opakovane a dňa 21.3.2011 uskutočnil ústne pojednávanie za prítomnosti právneho zástupcu žalobkyne, kedy aj vo veci rozhodol.

Rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Rožňave č.: ORPZ-RV-ODI2-SK-412/2010 zo dňa 21.3.2011 bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola jej uložená pokuta 50 Eur.

Proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podala žalobkyňa odvolanie, v ktorom namietala nesprávnosť postupu správneho orgánu. Uviedla, že po podaní odporu proti rozkazu o uložení sankcie správny orgán určil termín ústneho pojednávania o priestupku na deň 28.1.2011, žalobkyňa sa ospravedlnila podaním zo dňa 26.1.2011 zo zdravotných dôvodov. Správny orgán určil po doručení plnomocenstva na zastupovanie nový termín pojednávania na deň 21.3.2011. Na tomto pojednávaní jej právny zástupca ospravedlnil jej neprítomnosť zo zdravotných dôvodov a trval na jej osobnom vypočutí a žiadal ústne pojednávanie preložiť a ústne pojednávanie bez jej prítomnosti nevykonať. Správny orgán neprihliadol na tieto námietky a návrh právneho zástupcu a vo veci bez oboznámenia spisového materiálu a dôkazov vo veci rozhodol.

Pokiaľ išlo o samotný skutok, žalobkyňa namietala, že z rozhodnutia správneho orgánu nevyplýva, ako a akým konaním sa dopustila priestupku, preto v tejto časti považovala rozhodnutie za nepreskúmateľné a neodôvodnené.

Uviedla, že sa necíti byť vinnou z priestupku, doposiaľ jej nebola vina preukázaná a preto navrhla napadnuté rozhodnutie o priestupku zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému správnenému orgánu na ďalšie konanie.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný v rozhodnutí zo dňa 2.6.2011, ktorým odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Uviedol, že preskúmaním napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali napadnuté rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť.

K procesnej námietke žalobkyne, týkajúcej sa konania a rozhodovania v neprítomnosti žalobkyne, žalovaný uviedol, že žalobkyňa vedela akého priestupku sa dopustila na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. V tejto súvislosti poukázal na záznam o podaní vysvetlenia žalobkyne zo dňa 12.1.2011 (zo záznamu vyplýva, že k podaniu vysvetlenia k uvedenému priestupku uviedla, že je vážne chorá a k priestupku sa nijako vyjadrovať nebude, prišla len prepísať auto pozn. OMV Mercedes ev. J. odparkované v tom čase na parkovisku pred OR PZ v Rožňave vid' fotodokumentácia zo dňa 12.1.2011).

Žalovaný uviedol, že na svoje zastupovanie si zvolila právneho zástupcu, z plnomocenstva vyplýva, že má právo ju zastupovať vo všetkých právnych veciach vo veci priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorý sa jej kladie za vinu. Z odpovede MUDr. X. zo dňa 8.3.2011, na dopyt správneho orgánu, či jej zdravotný stav jej umožňuje zúčastniť sa ústneho pojednávania o priestupku, vyplynulo, že jej rozpoznávacie a vnemové schopnosti nie sú oslabené, je schopná vnímať zmysel konania o priestupku a zodpovednosť za spáchanie protiprávneho konania, pričom aktuálny zdravotný stav jej umožňuje zúčastniť sa konania o priestupku. Žalovaný zároveň poukázal na to, že žalobkyňa sa odmietla zúčastniť ústneho pojednávania o priestupku, na pojednávanie si zvolila právneho zástupcu, ktorý ju mal podľa plnej moci právo zastupovať v priestupkovom konaní.

K námietke nepreskúmateľnosti a neodôvodnenia rozhodnutia žalovaný v nadväznosti na ustanovenie § 6 ods. 5 zákona o cestnej premávke, (prevádzkovateľ vozidla je povinný súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky orgánu oprávnenému objasňovať alebo prejednať priestupok oznámiť osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla v rozsahu meno, priezvisko a adresa pobytu) dal do pozornosti kamerový záznam zo dňa 13.9.2010 o 14.47 hod., z ktorého jednoznačne vyplýva, že motorové vozidlo Mercedes Benz ev. č. J. bolo účastníkom cestnej premávky. Podľa žalovaného bolo dostatočne preukázané že vlastníkom (prevádzkovateľom) vozidla, ktorého vodič sa uvedenom videozázname dňa 13.9.2010 dopustil priestupku podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb., je nesporne žalobkyňa, čo jej bolo preukázané stotožnením markantov vozidla na videozázname a fotodokumentácii, konkrétne anténa a nalepovací znak „SK“ na zadnom skle vozidla, 5 lúčový elektrónový disk vozidla s prelisom, nálepka umiestnená vpravo dole na skle dverí na strane vodiča, strešné okno zatmavené.

Žalovaný v rozhodnutí uviedol, že vykonané dôkazy a vykonané dokazovanie postačujú na to, aby bolo žalobkyňi spoľahlivo preukázané spáchanie predmetného priestupku. Existujúce dôkazy postačovali správne orgánu pre vydanie rozhodnutia. Podľa žalovaného získané dôkazy sú dôveryhodné, boli získané zákonným spôsobom, navzájom si neodporujú a potvrdzujú skutkový stav veci a právne posúdenie konanie žalobcu zodpovedá zákonu.

VI.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba voči rozhodnutiu žalovaného zamietnutá, sa podrobne zaoberal všetkými námietkami žalobkyne a k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo preukázané spáchanie priestupku žalobkyňou podľa § 6 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, na tom skutkovom základe ako je uvedené v

napadnutom rozhodnutí.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to správou o výsledku objasňovania priestupku, oznámením o priestupku proti BaPCP Mestskej polície v Rožňave k č. MP-2035/2010, služobným záznamom Mestskej polície v Rožňave k č. MP- 2669/2010, vyrozmnením k predvolaniu zo dňa 11.10.2010, výzvou Mestskej polície v Rožňave k č. MP 1909/2010, odpoveďou na výzvu zo dňa 26.10.2010, Mestskej polície v Rožňave priestupkov proti BaPCP žalobkyne zo dňa 14.12.2010, Mestskej polície v Rožňave vozidla Mercedes Benz CLK 320 e. č. J. zo dňa 14.12.2010 a 27.1.2011, videozáznamom Mestskej polície v Rožňave č. MP 2042/2010, rozkazom o uložení sankcie za priestupok zo dňa 14.12.2010, odporom proti rozkazu zo dňa 3.1.2010, predvolaním na ústne pojednávanie priestupku zo dňa 7.1.2011, fotodokumentáciou zo dňa 12.1.2011, záznamom o podaní vysvetlenia zo dňa 12.1.2011, ospravedlnením zo dňa 26.1.2011 a lekárskou správou zo dňa 20.1.2011, predvolaním splnomocnenca zo dňa 8.2.2011, predvolaním obvinenej zo dňa 25.2.2011, vyrozmnením a plnomocenstvom na zastupovanie zo dňa 28.2.2011, vyrozmnením obvinenej zo dňa 2.3.2011, predvolaním splnomocnenca obvinenej zo dňa 2.3.2011, dožiadaním zo dňa 25.2.2011 a odpoveďou na dožiadanie zo dňa 8.3.2011, oznámení, o splnomocnení na zastupovanie zo dňa 8.3.2011 a zápisnicou z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 21.3.2011.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní správny orgán vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobkyne.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd sa dôvodne stotožnil so závermi žalovaného, ktorý považoval odvolacie námietky žalobkyne proti rozhodnutiu o priestupku za nespôsobilé spochybniť skutkové zistenia prvostupňového správneho orgánu.

Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd krajský, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom. Odvolací súd sa stotožnil so závermi žalovaného, že vykonané dôkazy postačovali na to, aby bolo žalobkyňi spoľahlivo preukázané spáchanie predmetného priestupku. Stotožňuje sa aj s názorom žalovaného, že získané dôkazy sú dôveryhodné, boli získané zákonným spôsobom, navzájom si neodporujú a potvrdzujú skutkový stav veci a právne posúdenie konanie žalobcu zodpovedá zákonu.

K námietke procesnoprávneho charakteru žalobkyne uplatnenej v odvolaní proti rozsudku krajského súdu že, (ktorou vyčítala správnomu orgánu prvého stupňa uskutočnenie ústneho pojednávania o priestupku dňa 21.3.2011 napriek požiadavke jej právneho zástupcu, ktorý ospravedlnil zo zdravotných dôvodov jej neúčast'), odvolací súd uvádza, že s uvedenou námietkou sa krajský súd dôsledne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia a odvolací súd sa s jeho argumentáciou stotožňuje. Najvyšší súd SR považuje za dôležité zdôrazniť, že neprisvedčil námietke žalobkyne, že prvostupňový správny orgán pochybil, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne.

Za podstatnú pritom považuje skutočnosť, že žalobkyňa bola riadne predvolaná, a to opakovane. Prvostupňový správny orgán mal dokonca preukázané, že účasti na ústnom pojednávaní žalobkyňi nebránili zdravotné dôvody, ako nepravdivo tvrdil jej splnomocnený zástupca (viď č. I. 29 administratívneho spisu - odpoveď jej ošetrojúceho lekára na dopyt správneho orgánu) a keďže všetky svoje procesné práva mala možnosť uplatňovať osobne alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu, nič jej nebránilo, aby sa oboznámila s obsahom administratívneho spisu, s podkladmi rozhodnutia a rovnako nič jej nebránilo podávať návrhy na dokazovanie.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa bola celkovo trikrát predvolaná na ústne prejednanie priestupku, vždy bola výslovne poučená o svojich právach, a mala dostatočnú možnosť ich uplatňovať. Súčasne bola poučená o možnosti prejednávania priestupku v neprítomnosti účastníka konania v zmysle § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. za splnenia tam uvedených podmienok (odmietnutie

dostaviť sa na ústne pojednávanie alebo nedostavenie sa bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu) .

Pokiaľ teda prvostupňový správny orgán vec prejednal v neprítomnosti riadne predvolanej žalobkyne, keď dôvody (zdravotné), pre ktoré sa nedostavila na ústne pojednávanie považoval s poukazom na vyjadrenie jej ošetrojúceho lekára, ktorý uviedol za nenáležité, že jej aktuálny zdravotný stav jej umožňuje zúčastniť sa konania o priestupku, neporušil žiadne jej práva.

Žalobkyňa ako obvinená z priestupku totiž má právo vyjadrovať sa k danej veci a podávať dôkazy a iné procesné návrhy, súčasne však platí, že sa jedná o jej práva nie povinnosť a predovšetkým je v jej vlastnom záujme, aby sa za svoje právne postavenie aktívne zasadzovala spôsobom upraveným zákonom.

Pokiaľ teda krajský súd dospel k záveru, že správne orgány v predmetnej veci postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku ako aj judikatúrou NS SR, podľa ktorej prejednanie priestupku v neprítomnosti obvineného, hoci bol riadne na ústne pojednávanie predvolaný, nemožno považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu v zmysle § 73 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. a nie je samo o sebe dôvodom pre zrušenie rozhodnutia o priestupku súdom (48/1996 ZSP), s takýmto právnym názorom sa najvyšší súd stotožnil.

Za nedôvodnú námietku považoval odvolací súd aj námietku žalobkyne, že rovnako ako ona ani jej právny zástupca nemali možnosť sa vyjadriť k dôkazom v spisovom materiáli, napr. k videozáznamu obsiahnutému na CD nosiči.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobkyňa bola dostatočne informovaná o skutkových okolnostiach a o právnom posúdení priestupku, ktorý jej bol kladený za vinu a mala dostatočný priestor pre realizáciu všetkých svojich procesných práv, ktoré jej v administratívnom konaní patria. Mohla teda navrhovať dôkazy, podávať vyjadrenia, oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia a to buď osobne alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

Práva zakotvené v § 33 Správneho poriadku (navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke /ods. 1, právo pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie /ods. 2) sú totiž právami, ktoré môžu využiť účastníci konania tak sami ako aj prostredníctvom svojich zástupcov.

Logika zastupovania totiž tkvie v tom, že zástupca neuplatňuje svoje vlastné práva, ale jedná v mene zastúpeného a svojimi úkonmi ho zaväzuje. Právo navrhovať dôkazy preto zástupca nevykonáva ako svoje osobné právo, ale ako právo v mene zastúpeného.

Najvyšší súd SR má za to, že práva účastníka priestupkového konania sú zachované, pokiaľ boli rešpektované vo vzťahu k jeho zástupcovi, a o tom nemal odvolací súd žiadne pochybnosti.

Pokiaľ žalobca namieta, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav, a namieta nesprávne právne závery správnych orgánov o spáchaní priestupku, odvolací súd takúto námietku nepovažoval za dôvodnú. Plne sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, ktorý v nadväznosti na judikatúru NS SR (46/2009 ZSP), uviedol, že povinnosť zistiť skutočný stav veci nad rámec rozsahu vlastného zisťovania podľa § 32 Správneho poriadku, má správny orgán len v rozsahu dôvodov a skutočností, vrátane návrhov na vykonanie dôkazov, ktoré obvinený z priestupku v priebehu správneho konania uviedol. Pritom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť povinnosť správneho orgánu, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody, svedčiace v prospech obvineného z priestupku, ktoré tento

neuplatnil a následne k týmto dôvodom vykonával príslušné skutkové zistenia. Správny orgán v zmysle zásady materiálnej pravdy je povinný náležite zistiť skutkový stav veci. Účastník konania však tiež nesie zodpovednosť za výsledok konania. Dokazovanie správneho orgánu je limitované skutočnosťami, ktoré sú správneho orgánu známe.

Najvyšší súd SR sa nestotožnil ani s názorom žalobkyne, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné resp. neodôvodnené. Z kontextu obsahu rozhodnutia správnych orgánov je dostatočne zrejmé, že tieto na úvod svojho hodnotenia vykonali rozbor, akým spôsobom všeobecne pristúpili k hodnoteniu materiálnej stránky priestupku a ďalej sa už konkrétne zaoberali posúdením materiálneho znaku konania, ktorého sa dopustila žalobkyňa. Svoje hodnotenia pritom opreli o skutkové okolnosti prípadu a prakticky ich spojili s hodnotením skutkovej podstaty spáchaného priestupku. Navyše rozhodnutie žalovaného dalo odpoveď na všetky námietky uplatnené žalobkyňou a nemožno ho podľa názoru odvolacieho súdu považovať za nepreskúmateľné či neodôvodnené.

Vzhľadom k tomu, že žalobca vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu uviedol v podstate tie isté námietky, ako už uviedol v žalobe proti rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu a rovnako predtým v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, a odvolací súd je toho názoru, že krajský súd sa týmito námietkami dostatočne zaoberal a správne sa s nimi vysporiadal, v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.